

nootschap en het Genootschap voor In- en Uitwendige Zending de Hervormingsdag te 's-Gravenhage. Koningin Wilhelmina en Koningin-Moeder Emma woonden deze viering bij.

De afdeling leidde in de jaren twintig en dertig een bloeiend bestaan. Zij gaf een eigen periodiek uit, het *Correspondentieblad*, sinds 1932 *Alliantieblad* geheten.⁸⁵ Ook werden de banden met de Engelse Evangelische Alliantie aangehaald; in 1926 woonde ds. P. Stegenga als Nederlands afgevaardigde de jubileumviering in Londen bij. Steun werd door de afdeling gegeven aan noodlijdende christenen in het buitenland, o.a. door de geestelijke zorg voor landverhuizers naar Canada en door geldelijke steun aan christenen in Rusland (Armeniërs) en in Perzië (Chaldeeën). Onderafdelingen werden gesticht in Amsterdam, Apeldoorn, Dordrecht, Den Haag, Utrecht, Zeist en correspondentschappen in Arnhem, Goes en Rotterdam. Hoogtepunt was de conferentie 'De Una Sancta' in 1934 in Zeist. Hier spraken o.a. dr. M.J.A. de Vrijer (die de plaats ingenomen had van de door ziekte verhinderde dr. J.H. Gunning JHzn.) en prof. dr. J.A. Cramer. De nadruk lag in deze conferentie op de mystieke eenheid in Christus. Pogingen als van 'Faith and Order' om deze eenheid organisatorisch vast te leggen werden als utopisch verworpen.

In het *Alliantieblad* van juni 1933 werd gereageerd op de ontwikkelingen in Nazi-Duitsland. De druk daar om tot een opgelegde kerkelijke eenheid te komen werd afgekeurd. In het februarinummer van 1937 werd opgeroepen tot gebed voor de oecumenische wereldconferenties in Oxford en Edinburgh. Hetzelfde nummer memoreerde het overlijden van ds. A.J. Roozemeijer, predikant-directeur van de Hervormde Diaconesseninrichting te Amsterdam en in deze jaren de stuwende kracht achter de Nederlandse afdeling. Terwijl de afdeling aan het eind van de jaren twintig ruim 2000 leden had, stagneerde haar groei in de jaren dertig. Dat zij zich niet in den brede uitbreidde, werd niet alleen door haar aristocratische inslag veroorzaakt, maar ook door haar opvattingen van oecumeniteit. De Alliantie zag meer heil in verbetering van de persoonlijke betrekkingen tussen christenen dan in organisatorisch te bevorderen eenheid. 'Binnen de Alliantie gaat het meer om de doorwerking in de onderlinge verhoudingen en elkaars aanvaarding', betoogde Roozemeijer in 1933. En hij voegde daaraan toe, dat het werk van de Evangelische Alliantie overbodig zou zijn wanneer de bedoeling van het Evangelie bereikt is, n.l. 'eenheid openbaar te maken tusschen de belijders van Christus'.⁸⁶ De toenemende invloed van de oecumenische beweging in de jaren 1937-1948

85. In de Universiteitsbibliotheek te Leiden berusten van het *Correspondentieblad* de nrs. 6 (1922) tot en met 16 (1931) en van het *Alliantieblad* de jaren 1932 tot en met juni 1937.

86. Stap, a.w., 39v.